

Ami nem jelenti azt, hogy hátat fordítunk Istennek. Istennek különben sem lehet hátat fordítani; olyan mint a négyzetes hadrend, mindenünnen szembenéz velünk: az ember felől is.

(Azt mondják, egy kora tavaszi napon, séta közben, a Körtér tájékán érte a betegség első rohama. Lerántotta a földre és az arcába vágott. De még kéznél volt egy angyal, és fölemelte. Ő azt hitte, elcsúszott, megbicsaklott a lába. Csak másnap jelentkeztek nála mozgási és gondolkodási zavarok.

Otthon lefektették. Harmadnapra éppen csak kikelt az ágyból. Elindult a szobában. Megállt az ágy végénél, szája önfeledt mosolyra húzódott, mint aki már a teljes felismerés birtokában van. Kezét kiterjesztette, lábát megpróbálta lassan előrelelendíteni, de nem ment. Meg-

tántorodott, elesett. Már csak leheletei voltak hátra:

— Csak a fiam túlélje...

— Uramisten...

*

Egy kora tavaszi napon jött érte a halál, hogy más világokba vigye örök lakónak.

Hátramaradt a verse. Az utolsó üzenet, a búcsú.

S ha már a Sors mindent

összetépett,

ha jönnének: bűn, betegség, átok, —

mégis hiszem a Jót és a Szépet,

s halálban is új életet látok!

A vers címe: Tavasszal.

HEGYI BÉLA

KESZTHELYI REZSŐ VERSEI

A tárgyak közötti

a hóhullás beszakítja
az erek falát és ellobban
a gyengeség levegője

hiszen a föld angyalai
elborítják a csontot
s a nagy vérrögök hiába
hallják a repülés éjszakáit

ám a tüdő öröm még ilyenkor
a szájba betör a tér

ezernyi szép sárkány-feje
s a halál is feljön a madarakig —

azután nehéz lesz lebontani
a valóság csöndjét a holdfény
golyáiról és befedni a kő
minduntalan fogó szívét

s ami különbség nem égbolt
és nem hang de megfordul
a hajnal mikor távozik

A csiga születése

győzi-e homokkal
a sivatag hogy mutasson
még valami pusztulást
a földben és a semmiben

nem az örökkévalóban
porlad a szív
hanem önmaga bíborában
és izomzatában

egyetlen szál virágban
jelenik meg a hatalom
szépsége és közönye
hogy ragyogjon

ami élet nélkül is
kikerülhetetlen

és letöri a végtelen
alakzatait az anyag

történetét
a mindennélkültre született
valóság árnyékát
mely elhagyja az egeken túlit

mégis: hangozzék el ami van
érezze hogy ezáltal
áll fenn a csillag
és alul a tenger

legyen az elfelejtett
tény éjszakája és világossága
a mászás mindenkor
legelső ezüstje